

מרובה פרק שביעי בבא קמא

עו.

עין משפט
גו מצוה

(א) [למן עט.] (ב) [לעיל יב: פסחים ג. סנהדרין קכ:]. (ג) בכורות יא. [פי' מוס' לעיל טז. ד"ה רש"י]. (ד) לעיל דף עא. [וש"ט]. (ה) ש"ל גורם ואפילו. (ו) [ע"ש בחומש פ"ה ד"ה והמן ועוד שם פי' ד"ה צנין ומוס' בכורות ג. ד"ה הא לחמר שמיטה].

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה והשתא וכו' [למן]. י"ב חמלה דף עט וע"ש בחומ' ד"ה גנב:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה שחיתה וכו' דלאחר מיתה לא חשיב מוס' ע"י כש"י ריש מעילה ד"ה כמלן דמקטני:

פסול דכפל. משלמין את הכפל והוא משלם שלשה לנד הקרן: כי **קא טבח דהקדש קא טבח.** דהא בלאחר יאוש קיימין דלא לפני יאוש לא קדשה וכיון דליאוש קנייה הקדש בלאוש ושינוי רשות הלך לאו דמריה קטבח: ר"ש ב"א. וכגון שאמר הרי עלי עולה

תשלום דכפל: גנב והקדיש ואחר כך טבח ומכר כו': אמרי בשלמא אמביחה לא מוחיב דכי קא טבח דהקדש קא טבח ולא דמריה קא טבח אלא דהקדש ליחייב^(א) מה לי מכרו להדיוט מה לי מכרו לשמים הא מני ר"ש היא דאמר קדשים שחייב באחריותן ברשותיה דמריה קיימי הא מרספיא ר"ש הוי רישא לאו ר"ש אלא הכא במאי עסקינן בקדשים קלים^(ב) וואליבא דר' יוסי הגלילי דאמר קדשים קלים ממון בעלים הוא וברשותיה קיימי אבל קדשי קדשים מאי משלם תשלומי ד' וחמשה ארתני רישא גנב וטבח ואח"כ הקדיש משלם תשלומי ד' וה' ליפלוג וליתני בדידה במה דברים אמורים בקדשים קלים אבל בקדשי קדשים משלם תשלומי ארבעה וחמשה אלא לעולם לא שניא קדשי קדשים ולא שניא קדשים קלים ודקשיא לך מה לי מכרו להדיוט מה לי מכרו לשמים מכרו להדיוט מעיקרא תורא דראובן והשתא תורא דשמעון מכרו לשמים מעיקרא תורא דראובן וכו': אמרי נהי דסבר ר"ש מה לי מכרו להדיוט מה לי מכרו לשמים איפכא מיעבי ליה קדשים שחייב באחריותן פטור דאכתי לא נפק מרשותיה קדשים שאינו חייב באחריותן חייב דמפקי ליה מרשותיה אמרי ר"ש אמילתא אחריתי קאי והכי קתני אין הגונב אחר הגנב משלם תשלומי ד' וה' וכן גונב הקדש מבית בעלים פטור מ"ט וגונב מבית האיש^(ג) ולא מבית הקדש רבי שמעון אומר קדשים שחייב באחריותן חייב מאי טעמא קרינא ביה וגונב מבית האיש ושאינו חייב באחריותן פטור דלא קרינא ביה וגונב מבית האיש שמעינן ליה לר"ש דאמר שחיתה שאינה ראויה לא שמה שחיתה קדשים נמי שחיתה שאינה ראויה היא כי אתא רב דימי אמר ר' יוחנן בשוחט תמימים מבפנים לשם בעלים והרי חזרה קרן לבעלים אמר רבי יצחק בר אבין שגשפך הדם כי אתא רבין אמר רבי יוחנן בשוחט תמימים בפנים שלא לשם בעלים וריש

תשלום דכפל. ולעיל (דף סח:) דמוקי ריש לקיש מתני' דגנב והקדיש ואח"כ טבח משלם תשלומי כפל כשהקדיש בעלים ניד גנב לומר נמי משלם דכפל: אלא אחקדש ייחייב. כולה הך סוגיא כר' יוחנן ודלא כרבי לקיש דמוקי לה לעיל (דף סח:) כשהקדישו בעלים צד גנב: **והשתא תורא דשמעון** והא דלמר לקמן (ב) גנב והקדיש חייב ד' וה' דהוי כמוכרו להדיוט היינו נקדשי נדק היות דלא מיקרו על שם בעלים וקדשי מוצח אומר ר"י אע"ג דמיקרו על שם בעלים ולא הוי הקדש מכירה מ"מ למ"ד יאוש לא קני חשיב בלאוש ושינוי רשות לענין דחל הקדש אחר יאוש כדמשמע לעיל (דף סו:) דבעי לאוכוחי אנ"י לרבה דלאוש לא קני מקרבנו ולא הגול ואפילו הכי אמר שם דחל הקדש אע"ג דלכתא לא חסיק אדעמיה דהוי יאוש ושינוי השם אלא משום דהוי יאוש ושינוי רשות:

ורבי שמעון הא אמר שחיתה שאינה ראויה לא שמה שחיתה. הא לא ליטריך אלא משום מ"ד אין לשמיטה אלא לנסוף ולמ"ד דישנה לשמיטה מתחילה ועד סוף מלי למפקר אפילו סבר ר"ש שמיטה שאינה ראויה שמה שמיטה אמאי חייב אשחטי חוץ ד' וה' מני שחט ביה פורתא אסרה ואידך לאו דמריה קטבח: שחיתה שאינה ראויה היא ולא שמה שחיתה. לגבי ארבעה וחמשה דגמר מוטבות טבח ודכי כר מלגבי לאו דשחטי חוץ דכר חייב רחמנא ואת' ואמאי חשיב ליה שמיטה שאינה ראויה הא יכול לפדות בשעת פירכוס דבר העמדה והערכה היא כדאמרין בפ"ב דחולין (דף ג.) ואין לך מוס גדול יותר משמיטה ואין סביר לומר דלפי שנפסל שוג אין לו פדיון דכשלא פסול שהוא בשריפה כגון פיגול אין לו פדיה משום דמנא לשורפו כדאמרין בפרק כל שעה (פסחים ד' כד.) כל שבקדש פסול בלא ישרף אכל שמיטת חוץ אינה בשריפה אלא כקדורה כדאמרין בפרק עד כמה (בכורות דף כח.) מן שאינו מומחה וראה את הבכור ונשחט על פיו הרי זה יקרב ומיהו לדברי המפרש דלא חשיב המפרכסת כחיה אלא כגון ישראל בטמאה ונכרי צטהורה ללאו שמיטה היא דהיא דשחט בה שנים או רוב שנים ועדיין מפרכסת הרי היא כחיה דפ"ב דחולין (ד' ל.) וי"ט אין משנה בשום מקום אלא היינו היא דהעור והרוטב (שם ד' קכא.) דשונים ישראל בטמאה כו' אכל היכא דשחטה כמיקונה לא חשיב מפרכסת כחיה ממיישב כאלן דשמיטת חוץ לאו נת פדייה היא כיון דשמיטה גמורה היא להוציא מידי נבילה וגם להמירה בזבילה אם היה לה פדיון דהכא אליבא דר"ש קיימי דבין רבי יוחנן ובין ר"ל מורו דקדשי מוצח לר"ש היו בכלל העמדה והערכה כדאמרין בפרק במתא דתמורה (ד' ג:) ולא פליגי אלא אליבא דרבנן אכל מ"מ קשה לריש לקיש אליבא דרבנן דקדשי מוצח לא הוי בכלל העמדה והערכה כדלמר התם דלא משמטיט בשום מקום לשום תנא שיהיו נפדין וזחק לומר דמרבנן הוא דאין נפדין לפי שעה מוס זה בידים כשאר מטיל מוס שאין נשחט ויתר על ידי אותו מוס וי"ל דמוס שהוא ממייס חשיב מוס לפדות על ידו אכל מוס * דלאחר מיתה לא חשיב מוס כדמניא בסוף תמורה (ג.) כהדיא מתו תמימים יקברו (ג.) וי"ה שלא לשמן אי נמי ההוא נמי קרי ליה שלא לשם בעליהן משום שלא עלו לבעלים לשם חובה ונראה לו דוחק להעמיד בנשפך הדם ורב דימי דאוקמה כשנשפך הדם משום דיתא ליה לאוקמה בכל קדשים שחייב באחריותן [דכשלא] לשם בעליהן לא ממוקמה בפסח וחסותא דמפסלי שלא לשמן:

קד א מ"י פ"ב מהל' גניבה הלכה א סמנ עשין עא:

תורה אור השלם
1. כי יתן איש אל רעהו פסוק או בלים לשבור ונגב מפית האיש אם יקצא הנגב ישלם שניהם: שמות כב ו

מוסף רש"י
וגונב מבית האיש. אמר רחמנא יאלם שנים, ולא מבית הקדש. דאין תשלומי כפל להקדש (בכורות יא.). שחיתה שאינה ראויה לאפלה, ולא שמה שחיתה. וכל חייב ואיסקור הנא על ידי שמיטה אינו חל עליה (קדושין נח.).

(6) פסחים דף יג: [מנחת עט: קב: כרימות כד: מנחה כג:]. (7) מנחת דף קא: [טופספת דוקטין פ"ג, ג] (8) פס"ח: הימר שמיטתו, (ד) [יקרא יא], (9) [מנחת פא: (1) ו'י"ח שמיטה], (10) [ד"ה שמיטה, (1) ו'י"ח שמיטה, (1) ו'י"ח שמיטה, (1) ו'י"ח שמיטה].

הגהות הב"ח

(6) תוס' ד"ה והלא זריקה וכו' ונהג בקדשים מ"ט דכין דכל כמה וכו' משמע דלמאן דלמיר: (ב) בא"ד דאע"ג דלמיר אחריני:

מוסף רש"י

כל העומד לזרוק, שאינו מחוסר אלא זריקה, כדורק דמי, לחול עליו כל שם פסולי קדשי קדשים, אבל לאשחריו לא משתמי עד זריקת (פסחים יג:). לן לפני זריקה, לא היה לו שעת הכושר (מנחת קא).

בעלי מומין. שמיטתו הימרה) בחוק: **ספי.** לשון מריח בקנקן כמו מהי ליה אקנקיה (ב"ב ד' כג.). כלומר דייק לה רבי אלעזר ופריך לרצין אליבא דרבי יוחנן וכו' שמיטתו מתרת והלא זריקה מתרת ובעטת טביחה שמיטה שאינה ראויה היא: **אישתמיטיה.** לרבי אלעזר הא דלרי' שמעון כל העומד כו': **וכל העומד לפדות כו'. ובעלי מומין** כפדוים דמו הואיל וסופן לך. ובעלי מומין מעיקרן עסקינן דאי בשקדים הקדישן את מומן מו לא חזו לפדיון משנשטו דשמעינן ליה לרבי שמעון זן לקיש אליבא דר' שמעון בשמעתא דתרייתא דמקבת תמורה (ד' ל:). קדשי מוצה בכלל העמדה והערכה ומשנשטו אינה יכולה לעמוד אבל בעל מום מעיקרו מודה: **יש נוסר שמטתו כו'. לרבי שמעון** איסורי הנאה אין מטמאין טומאת אוכלין דדריש מכל האוכל אשר יאכלו) אוכל שאינה יכול להאכילו לאחריים או לנכרי או לשראל קרוי אוכל כפרק קמא דבכורות (ד' ט:). ואם היה לה שעת הימר הנאה משנשטו ירדה עליו דין קבלת טומאה ואפילו נאסר לאחר כן מקבלת טומאה: **לן לפני זריקה.** קדשים הנפסלין להיות נוסר זבילה אחת כגון מודה וקדשי קדשים כולן אם לא נזרק דמן ולא ימיר באכילה אין מטמא טומאת אוכלין: **וקיימא לן.**

וריש לקיש אמר בשוחט בעלי מומין בחוץ תהי בה רבי אלעזר לר' יוחנן שחיטה מותרת והלא זריקה מתרת מותרת אשתמיטיה הא דרבי שמעון⁶ כל העומד לזרוק בורוק דמי וכל העומד לפדות כפרו דמי כל העומד לזרוק בורוק דמי דתניא⁷ רבי שמעון אומר יש נותר שהוא מטמא טומאת אוכלין ויש נותר שאינו מטמא טומאת אוכלין כיצד לן לפני זריקה אינו מטמא טומאת אוכלין לאחר זריקה מטמא טומאת אוכלין וקיימא לן מאי לפני זריקה קודם שנראה לזריקה לאחר זריקה לן מאי היא דלא הויא שהות ביום למזריקה דשחיטה סמוך לשקיעת החמה ואינו מטמא טומאת אוכלין לאחר שנראה לזריקה לן דהויא שהות ביום למזריקה מטמא טומאת אוכלין אלמא כל העומד לזרוק בורוק דמי וכל העומד לפדות כפרו דמי דתניא רבי שמעון אומר **פרה**

כפרק המנחות והנסכים) דהאי לפני זריקה קודם שנראה לזריקה קאמר ללא הוה ליה שהות זיוס דלאו עומד לזרוק זיוס הוה לזבילא לרבי שמעון כדאמר בפרק המנחות והנסכים (מנחות דף קא: וס) בשלמא פרה עומדת לפדותה פירוש דאם מלא נאה ממנה מלוא לפדותה אלא הני מנחות אין מלוא לפדותה וזכריתות צפ' אשם תלו (ד' כד): אמר בהדיא אמור דלמר רבי שמעון צמדי דעומד לזרוק והכי אימא היגרסא כפרים אלא אמר רבא ה"ק רב המנוח אין מלקות אותו ואת זנו נוהג בקדשים (י) דכיון דכל כמה דלא נזרק דם לא משתרי בשר בעידנא דקא שחיט הוה התרחת ספק ולא שמה התרחה ולא לקי משמע למאן דלמר שמה התרחה לקי אם כן שמיטה ראויה היא היכא דנזרק לבסוף ובקונטרס פ"י התם דגרס אין מלקות אותו ואת זנו בקדשים ולא יותר ולא משום דהוה התרחת ספק אלא משום דמחוסר זמן הוא דשמיטה שאינה ראויה היא וקשה לר"י אי שחיט מחוסר זמן ואסור לשוחטו משום אותו ואת זנו אם כן הוא לוקה משום לא משחטו כיון דלמר רחמנא אותו ואת זנו נוהג בקדשים ור"א אלא בשמיטה שאין ראויה בעל כרחך גזירת הכתוב כך היא שהיא כשמיטה הראויה להתחייב עליה מידי דהוה אשחוטו חוץ (8) ואע"ג דלמיר אחרינא חשיב שמיטה שאינה ראויה לענין שחוטו חוץ מיהא מחייב כיון שאין האיסור מחמת דבר אחר הי"ג באותו ואת זנו וא"ת ואמאי לרין כפרק בתרא דזבחים (דף ק"ג): למעוטי רובע ורבע דלא מחייב משום שחוטו חוץ מדכתיב ואל פתח אהל כו' מיפוק ליה דשמיטה שאין ראויה היא מחמת איסור אחר ודוחק לומר דלרצין אלתרין קרא ולא לרבי שמעון ויש שהיו רוצים לתרץ דאע"ג דבעלמא ילפינן מוטבות טבא והבן בשחוטו חוץ גופיה סברא הוא דילפינן מגופייהו ואין נראה לר"י דאם כן שוחט טריפת חולין בעורה אמאי מתיר רבי שמעון כהנהו כפ"ד דקדושין (דף נה. וס) ובכפרו הדם (חולין דף פה: וס) משום דהוה שמיטה שאינה ראויה לילך גמולא דלעולם שמיטת חולין בעורה שקיטה שאין ראויה היא דקסבר רבי שמעון חולין שנשחטו בעורה דאורייתא אלא משום דאפילו הכי בעינן שלא יהא זב פסול אחר: **והלא פרייה בחרת.** תימה מה פריך דלמא כשנפדית איירי שהרי יכול לפדות אחר שמיטה לפי הקונטרס דאיירי בעל מום מעיקרו וכיון דלכסוף נפדה הוה שמיטה ראויה כדמוכח בחולין (דף פ: וס) ומיהו לפר"ת דמיירי בהקדשו קודם למומו אע"ג דבעטת פירכוס היה יכול לפדות סתמא דמילתא דגנב אין נודע לו שהוא דקדשים עד אחר זמן שכבר אין מפרנס אבל לפירוש הקונטרס קשה מיהו לפירוש נמי מצי למימר דקמא גביה שקיטה וכל מעשיה בסתר ומיד אחר השמיטה רגינן לאוכלה וסתמא דמילתא לא נודע לו שהיא דקדש עד שנאכלה דהו לא מיפרכא: **כל העומד לזרוק בורוק דמי.** תימה דכפרק אותו ואת זנו (חולין דף פ. וס) אמר רבי אושעיא כולה מתניתין דלא כרבי שמעון כו' עד קדשים כפדים מכדי שמעינן ליה לרבי שמעון דלמר שמיטה שאינה ראויה לא שמה שמיטה קדשים נמי שמיטה שאינה ראויה היא דכל כמה דלא זרק הדם לא משתרי בשר ללא משתרי בשר אלא בזריקת הדם דחשבינן ליה לקמא כאלו קטליה והוה ליה שני כשר גמור ואמאי חשיב ליה שמיטה שאין ראויה נהי דלא משתרי בשר אלא בזריקת הדם הלא משעת שמיטה הוה כרוק דכל העומד לזרוק בורוק דמי ומפיש רבינו תם דרבי אושעיא לית ליה כל העומד לזרוק בורוק דמי אלא סבירא ליה כמא קמא דמתניתין דהתם (ד' פה:). דטען השוחט ונמלאת טריפה השוחט פרת מטמא רבי שמעון פוטר דלא מחייב משום אותו ואת זנו דשמיטה שאין ראויה היא ולית ליה כל העומד לפדות כפרו דמי והתם בגמרא פריך עלה מההיא דפרה מטמא טומאת אוכלין ומשני פרת מטמא אינה משנה אבל ר' אושעיא סבר דלדרבה מתניתין עיקר והיא דפרה ליתא ועוד י"ל דקסבר ר' אושעיא כיון דלא אמרינן כרוק דמי עד שיתקבל בכוס כדמשמע בפ"ק דפסחים (דף יג: וס) דמלוא הוא להמתין מלזרוק עד שתקבל כל דם הנפש הלכך בגמר השמיטה שעדיין לא נתקבל כל הדם לא אמרינן כרוק דמי ועי"ל דקסבר ר' אושעיא דאפילו הוה כרוק בעטת שמיטה כיון דשמיטה לאחודה לא משתרי בשר אלא מחמת דהוה כרוק לא הוה דומיא דטבוח טבא והבן ושמיטה שאין ראויה היא ור"ש דברייה המנחות והנסכים (מנחות דף קא: וס) פריך ליה לר' אושעיא מכדי שמעינן ליה לר' שמעון כל העומד לזרוק בורוק דמי כו' ומיהו סוגיא דשמעתין חשיב ליה שפיר שמיטה ראויה וכן במקנה דהתם וכו' היכי דפריך התם ארז המנוחא הוה מצי למפרך לר' אושעיא וכו' היכי דמתרץ לרב המנוחא הוה מצי לתרץ לרבי אושעיא דהא דלא מוקי מתניתין כרבי שמעון משום דלרבי שמעון שני אין סופג את הארבעים דה"ל התרחת ספק ור"ת לא גרס ושני אמאי סופג את הארבעים ופסול דשני איכבר נשחט דשני שמיטה ראשונה שמיטה ראויה היא כיון דנזרק הדם בעשבר והוה שני מחוסר זמן אלא גרסינן אמאי סופג את הארבעים וכו' לא וכן השני דייק דשמיטה שאינה ראויה היא ואמאי סופג את הארבעים הא ה"ל התרחת ספק דשמה לא חרוק וכרוק לא הוה כיון דאין מלוא לזרוק ופריך שמיטה דהכי אימא דהא התרחת ספק היא ועוד דאסור לזרוק הדם ושמיטה דלא תגמר השמיטה ומשני קדשים כו' והשתא ארבי אושעיא לא מצי פריך מידי אלא לרב המנוחא:

פרה

ור"ל אמר כו'. ריש לקיש לא קאי אסוגיא דין דלדידיה לא צריך למימר דרבי שמעון קאי אמילתא אחריתי אלא לפי דבריו דמוקי מתניתין לעיל (ד' פה:). כשקדישו בעלים נדב גנב מוקי לה בשוחט בעלי מומין בחוץ. פי' בקונטרס דבעלי מומין מעיקרא עסקינן דכשקדים הקדשן למומן מו לא חזו לפדיון משנשטו דשמעינן ליה לר"ל אליבא דרבי שמעון בשמעתא דתרייתא דתמורה (ד' ל:). דקדשי מוצה היו בכלל העמדה והערכה ומשנשטו אין יכולה לעמוד ובעל מום מעיקרו מודה ורבינו תם מפרש דבעטת פירכוס בעוון יכולין לעמוד בני העמדה והערכה וינהו כדלמרינן בפ"ב דחולין (ד' ג. וס) ומיהו לאחזן המפרשים דשמיטה גמורה אין מועיל פירכוס כמו שפירשתי לעיל (פמה 16). צריך לאזקמי בעל מום מעיקרו כמו שפי' בקונטרס: **והלא זריקה מתרת.** למאן דמוקי לה כשנשפך הדם פריך דאי למאן דלמר שלא לשם צעליהן כיון דנשטו ונזרק בהכשר שמיטה ראויה היא בלא טעם כל העומד לזרוק בורוק דמי ואף על גב דכפרק אותו ואת זנו (חולין ד' פ: וס 4) בעי למימר דכל שמיטת קדשים שמיטה שאין ראויה היא לא קיימא מסקנא הכי אלא במקנה משמע היכא דנזרק

הדם לבסוף שמיטה ראויה היא אע"פ שלא היה עומד לזרוק כגון צאטו ואת זנו דהו מחוסר זמן דלא אמרינן לרבי שמעון כרוק דמי אלא במקום שחייב לזרוק כדאמר בפרק המנחות והנסכים (מנחות דף קא: וס) בשלמא פרה עומדת לפדותה פירוש דאם מלא נאה ממנה מלוא לפדותה אלא הני מנחות אין מלוא לפדותה וזכריתות צפ' אשם תלו (ד' כד): אמר בהדיא אמור דלמר רבי שמעון צמדי דעומד לזרוק והכי אימא היגרסא כפרים אלא אמר רבא ה"ק רב המנוח אין מלקות אותו ואת זנו נוהג בקדשים (י) דכיון דכל כמה דלא נזרק דם לא משתרי בשר בעידנא דקא שחיט הוה התרחת ספק ולא שמה התרחה ולא לקי משמע למאן דלמר שמה התרחה לקי אם כן שמיטה ראויה היא היכא דנזרק לבסוף ובקונטרס פ"י התם דגרס אין מלקות אותו ואת זנו בקדשים ולא יותר ולא משום דהוה התרחת ספק אלא משום דמחוסר זמן הוא דשמיטה שאינה ראויה היא וקשה לר"י אי שחיט מחוסר זמן ואסור לשוחטו משום אותו ואת זנו אם כן הוא לוקה משום לא משחטו כיון דלמר רחמנא אותו ואת זנו נוהג בקדשים ור"א אלא בשמיטה שאין ראויה בעל כרחך גזירת הכתוב כך היא שהיא כשמיטה הראויה להתחייב עליה מידי דהוה אשחוטו חוץ (8) ואע"ג דלמיר אחרינא חשיב שמיטה שאינה ראויה לענין שחוטו חוץ מיהא מחייב כיון שאין האיסור מחמת דבר אחר הי"ג באותו ואת זנו וא"ת ואמאי לרין כפרק בתרא דזבחים (דף ק"ג): למעוטי רובע ורבע דלא מחייב משום שחוטו חוץ מדכתיב ואל פתח אהל כו' מיפוק ליה דשמיטה שאין ראויה היא מחמת איסור אחר ודוחק לומר דלרצין אלתרין קרא ולא לרבי שמעון ויש שהיו רוצים לתרץ דאע"ג דבעלמא ילפינן מוטבות טבא והבן בשחוטו חוץ גופיה סברא הוא דילפינן מגופייהו ואין נראה לר"י דאם כן שוחט טריפת חולין בעורה אמאי מתיר רבי שמעון כהנהו כפ"ד דקדושין (דף נה. וס) ובכפרו הדם (חולין דף פה: וס) משום דהוה שמיטה שאינה ראויה לילך גמולא דלעולם שמיטת חולין בעורה שקיטה שאין ראויה היא דקסבר רבי שמעון חולין שנשחטו בעורה דאורייתא אלא משום דאפילו הכי בעינן שלא יהא זב פסול אחר: **והלא פרייה בחרת.** תימה מה פריך דלמא כשנפדית איירי שהרי יכול לפדות אחר שמיטה לפי הקונטרס דאיירי בעל מום מעיקרו וכיון דלכסוף נפדה הוה שמיטה ראויה כדמוכח בחולין (דף פ: וס) ומיהו לפר"ת דמיירי בהקדשו קודם למומו אע"ג דבעטת פירכוס היה יכול לפדות סתמא דמילתא דגנב אין נודע לו שהוא דקדשים עד אחר זמן שכבר אין מפרנס אבל לפירוש הקונטרס קשה מיהו לפירוש נמי מצי למימר דקמא גביה שקיטה וכל מעשיה בסתר ומיד אחר השמיטה רגינן לאוכלה וסתמא דמילתא לא נודע לו שהיא דקדש עד שנאכלה דהו לא מיפרכא: **כל העומד לזרוק בורוק דמי.** תימה דכפרק אותו ואת זנו (חולין דף פ. וס) אמר רבי אושעיא כולה מתניתין דלא כרבי שמעון כו' עד קדשים כפדים מכדי שמעינן ליה לרבי שמעון דלמר שמיטה שאינה ראויה לא שמה שמיטה קדשים נמי שמיטה שאינה ראויה היא דכל כמה דלא זרק הדם לא משתרי בשר ללא משתרי בשר אלא בזריקת הדם דחשבינן ליה לקמא כאלו קטליה והוה ליה שני כשר גמור ואמאי חשיב ליה שמיטה שאין ראויה נהי דלא משתרי בשר אלא בזריקת הדם הלא משעת שמיטה הוה כרוק דכל העומד לזרוק בורוק דמי ומפיש רבינו תם דרבי אושעיא לית ליה כל העומד לזרוק בורוק דמי אלא סבירא ליה כמא קמא דמתניתין דהתם (ד' פה:). דטען השוחט ונמלאת טריפה השוחט פרת מטמא רבי שמעון פוטר דלא מחייב משום אותו ואת זנו דשמיטה שאין ראויה היא ולית ליה כל העומד לפדות כפרו דמי והתם בגמרא פריך עלה מההיא דפרה מטמא טומאת אוכלין ומשני פרת מטמא אינה משנה אבל ר' אושעיא סבר דלדרבה מתניתין עיקר והיא דפרה ליתא ועוד י"ל דקסבר ר' אושעיא כיון דלא אמרינן כרוק דמי עד שיתקבל בכוס כדמשמע בפ"ק דפסחים (דף יג: וס) דמלוא הוא להמתין מלזרוק עד שתקבל כל דם הנפש הלכך בגמר השמיטה שעדיין לא נתקבל כל הדם לא אמרינן כרוק דמי ועי"ל דקסבר ר' אושעיא דאפילו הוה כרוק בעטת שמיטה כיון דשמיטה לאחודה לא משתרי בשר אלא מחמת דהוה כרוק לא הוה דומיא דטבוח טבא והבן ושמיטה שאין ראויה היא ור"ש דברייה המנחות והנסכים (מנחות דף קא: וס) פריך ליה לר' אושעיא מכדי שמעינן ליה לר' שמעון כל העומד לזרוק בורוק דמי כו' ומיהו סוגיא דשמעתין חשיב ליה שפיר שמיטה ראויה וכן במקנה דהתם וכו' היכי דפריך התם ארז המנוחא הוה מצי למפרך לר' אושעיא וכו' היכי דמתרץ לרב המנוחא הוה מצי לתרץ לרבי אושעיא דהא דלא מוקי מתניתין כרבי שמעון משום דלרבי שמעון שני אין סופג את הארבעים דה"ל התרחת ספק ור"ת לא גרס ושני אמאי סופג את הארבעים ופסול דשני איכבר נשחט דשני שמיטה ראשונה שמיטה ראויה היא כיון דנזרק הדם בעשבר והוה שני מחוסר זמן אלא גרסינן אמאי סופג את הארבעים וכו' לא וכן השני דייק דשמיטה שאינה ראויה היא ואמאי סופג את הארבעים הא ה"ל התרחת ספק דשמה לא חרוק וכרוק לא הוה כיון דאין מלוא לזרוק ופריך שמיטה דהכי אימא דהא התרחת ספק היא ועוד דאסור לזרוק הדם ושמיטה דלא תגמר השמיטה ומשני קדשים כו' והשתא ארבי אושעיא לא מצי פריך מידי אלא לרב המנוחא:

פרה

